

De bon matí, abans que tràfecs i trànsits esborren el carrer, P. surt al balcó. Per a ell, la fresca de la tardor a la pell és capaç d'aturar el temps en un instant i un espai on sempre s'hi reconeix. Reviscola. Ha travessat tantes vegades aquest gueto, amb aquesta idèntica fresca autumnal, que és ací on sap que pot retrobar-se. Ací és, alhora, el xiquet lleganyós i inaplicat que se'n va a escola, l'adolescent amb acne i reservat camí de l'institut, l'universitari rebec que corre a l'estació, l'assalariat que arriba tard a la fàbrica i, en fi, l'aturat que ara, al balcó, enumera el cafè dels veïns. Inspira i expira profundament mentre busca respostes, però no troba més que preguntes. Avui ha de prendre una decisió d'eixes que, aparentment, poden determinar el futur d'un home. Es frega els ulls, se'ls faig rojos, i dubta encara si la nova sendera és o no un miratge. No veu la fi del corriol costerut i rocallós per on fa temps que s'arrossega; a la vora, però, se li obri ara la nova sendera, cert, molt trepitjada, però que no sap, a la llarga, a quines altres cruïlles el conduirà. De bon començament pot albirar on s'acaba la sendera, però desconeix si, de camí, hi trobarà unes altres més llargues i estimulants. Mai no havia estat tan difícil dir que sí o dir que no. En anteriors ocasions, per resoldre-ho, simplement feia memòria de com actuava en situacions similars. Quan era més jove, per exemple: hauria agafat aquesta sendera? Dubta. Fer-se vell potser és això, es diu: hi ha variables que ara compten. Abans no hi eren, les ignorava o, simplement, les menystenia. Decidir, aleshores, era més fàcil. Por, culpa i autoconservació li diuen, ara, que agafe la nova sendera; principis, audàcia i fúria li diuen que no. Li he recomanat un poema [Bukowski](#), que en aquest cas és segurament millor que el de [Frost](#). Hi ha senderes que van per dins. Negar-les, o tapar-les, també té conseqüències.